

[Indenrigsministeren.]

til noget forøgede Byrder. Det ligger fast, at Landdistrikterne, Landkommunerne, efter den Ændring, der er foretaget mellem første og anden Behandling, vil faa en Lettelse under eet paa i hvert Tilfælde 10 Mill. Kr. De vanskeligst stillede Kommuner inden for Landdistrikterne vil selvfølgelig faa en større Lettelse forholdsmæssigt, idet de ogsaa vil faa en Lettelse derigennem, at de meget velhavende Kommuner, der er inden for visse Grupper af Landkommuner, bliver ramt noget gennem denne Lovgivning.

Hvad angaar det tredje Punkt, den ærede Ordfører for Venstre omtalte, nemlig det Ændringsforslag, der gennemførtes ved anden Behandling, om Sygehusudgifterne, er det positivt urigtigt, at dette skulde være til Gavn for København. Det vil betyde øgede Skatter for Københavns Befolkning, medens det for Amtskommunerne vil betyde en Nedsættelse af Sygehusudgifterne med 6 Mill. Kr. og i hvert Tilfælde ikke en Forhøjelse paa over 4½ Mill. Kr. af de samlede Skatter, der udskrives dertil gennem den fælleskommunale Udligningsordning, saaledes at Amternes Befolkning som Helhed faar en Netto-Lettelse, i Kraft af dette Ændringsforslag, paa 1½ Mill. Kr.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard fremsatte — som saa ofte før — en Række filosofiske Betragtninger. Det ærede Medlems Udtalelser indeholdt jo en Bebrejdelse mod Regeringen for, at den, efter at Landstingsflertallet var erobret, ikke længere vilde forhandle, men gennemførte Sagerne, saadan som Flertalspartierne ansaa det for rigtigt. Ja, dertil er at sige, at Landstingsflertallet jo blev erobret paa den Politik, Ministeriet har ført — bl. a. ogsaa paa de Forslag, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard har talt om her i Dag. Disse Skatteforslag har jo ikke været nogen Hemmelighed, tværtimod, de har været til Behandling under hele den politiske Kampagne, der gik forud for Valgene baade i 1935 og i 1936. For saa vidt kan man altsaa ikke bebrejde os noget i Forholdet til Vælgerne. Noget andet er, at vi til enhver Tid har sagt — og jeg til enhver Tid har ment —, at vi vilde forhandle om Enkeltheder paa disse Omraader. Nu siger man, vi vil ikke forhandle. Ja, men hvordan skal man forhandle med en Opposition, der paa ethvert Omraade, naar det drejer sig om vigtige Forslag, kun tænker paa at demonstrere? Det er jo en Umulighed. Jeg fremsatte et Ændringsforslag ved anden Behandling angaaende Tilskud til Sygehusudgifterne; det var i høj Grad en udstrakt Haand til Ven-

strepartiet, men det foranledigede ikke engang et eneste Forsøg paa Forhandling fra Partiets Side.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet den øvrige Del af det ærede Medlem Hr. Korsgaards Udtalelser jo gik ud paa det samme, som hans Udtalelser er gaaet ud paa i de sidste 8 Aar, nemlig at jeg egentlig ingenting forstaar af alt, hvad der foregaar i denne Verden, specielt ikke, hvad der foregaar i denne Sal, og navnlig intet vedrørende de Forslag, jeg fremsætter. Da jeg ikke kan tænke mig, der kan opstaa nogen frugtbar Diskussion mellem det ærede Medlem og mig derom, og da det formentlig ikke vil interessere Folketinget, og jeg ingen Interesse har deraf, skal jeg give Afkald paa den.

Kristen Amby: I Overensstemmelse med mine Udtalelser ved anden Behandling og i øvrigt ogsaa med, hvad det ærede Medlem Hr. Korsgaard har sagt, er det jo rimeligt — hvad man vel ogsaa venter —, at vi anbefaler at stemme imod dette Forslag.

Jeg maa maaske benytte Lejligheden til at gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister i Anledning af hans sidste Udtalelse om, at Vælgerne jo ikke kan bebrejde Regeringen noget, for de vidste jo, hvad der ventede, naar Landstinget blev erobret. Det er i denne Sammenhæng ganske mærkeligt, at paa det for Regeringspartierne vigtigste Punkt af alle i de Aar, hvor man ikke havde Flertallet i Landstinget, har det ikke hastet saahaardt med at gennemføre det, Vælgerne formentlig forlangte, nemlig det Forfatningsforslag, som man tidligere sagde passede dette Land; paa det Punkt vil man nok forhandle med Oppositionen. Og det er dog et rent politisk Forslag; paa det Omraade har ingen kunnet være i Tvivl om Regeringspartiernes Stilling. Der har her staaet to Synspunkter over for hinanden: Etkammer-Synspunktet paa den ene Side og Tokammer-Synspunktet paa den anden Side. Men hvor meget rimeligere havde det saa ikke været, om man, naar det drejer sig om saglige Spørgsmaal, baade økonomiske Forslag og Forslag som dem, vi i Dag har behandlet, familieretlige Forslag, da virkelig viste Forhandlingsvilje over for Oppositionen? Men det har man ikke gjort — det har det ærede Medlem Hr. Korsgaard Ret i.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen har Ordet for en kort Bemærkning.